

Sygn. akt – IX Ka 276/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski

Protokolant – sekr. sąd. Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w T. (...)A. P.,

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2020 r.

sprawy: 1. **M. Z.** – oskarżonej 267§3 kk,

2. **R. R. (1)** – oskarżonego z art. 267§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obojga oskarżonych oraz przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,

od wyroku Sądu Rejonowego we W. (...)z dnia 22 marca 2020 r., wydanego w sprawie o **sygn. akt (...)**,

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oboje oskarżonych od postawionych im zarzutów, a wydatkami poniesionymi w tej sprawie od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa;

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 276/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego we W. (...)z 22 marca 2019 r, o sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
		# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p><i>Przedmiotowy wyrok został zaskarżony trzema apelacjami – obrońców obojga oskarżonych, domagających się uniewinnienia oskarżonych oraz apelacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który domagał się zaostrzenia kar wymierzonych oskarżonym i orzeczenie wobec każdego z oskarżonych w miejsce samoistnych grzywien kar pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy uniewinnił oboje oskarżonych dzieląc zarzuty obrońców, iż przypisane oskarżonym czyny nie wyczerpały znamion z art. 267§3 kk. Siłą rzeczy sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji skierowanej na niekorzyść oskarżonych. Sąd nie uwzględnił także zarzutów obrońców oskarżonych dotyczących ustaleń faktycznych sądu 1-szej instancji i oceny dowodów. Ta kwestia dotyczyła w szczególności ustalenia, iż oskarżona umieściła lokalizator GPS w samochodzie męża w celu śledzenia jego miejsca pobytu, o czym zaś wiedział oskarżony R. pomagając jej w realizacji tego zamiaru. O tym, że ustalenia sądu meriti w tym zakresie są prawidłowe świadczy nie tylko treść SMS-ów wymienianych między oskarżonymi – co słusznie podkreślił sąd 1-szej instancji – ale także elementarna logika: gdyby oskarżona chciała z obawy przed potencjalnymi zachowaniami męża zapewnić lokalizację własnej osoby przebywając z mężem w samochodzie (np. na wypadek gdyby zamierzał ja gdzieś wywieźć wbrew jej woli), to mogłaby trzymać lokalizator przy sobie (np. w torebce, lub w kieszeni), a nie musiałaby go ukrywać pod fotelem samochodu; do takiego celu (lokalizacji jej osoby) wystarczyłaby zresztą odpowiednia aplikacja w jej telefonie. Z kolei wywody apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kwestionujące</i></p>	

ustalenia faktyczne sądu meriti i twierdzące jakoby celem oskarżonych było nie tylko śledzenie męża oskarżonej, ale także nagrywanie jego rozmów prowadzonych w samochodzie, nie znajdują żadnego oparcia w zebranych materiale dowodowym; biegli badali przedmiotowe urządzenie GPS i nie stwierdzili, by służyło ono oskarżonym do nagrywania rozmów. Taka bezpodstawna sugestia jest zresztą również nielogiczna: urządzenia podsłuchowe są obecnie bardzo małe i łatwe do ukrycia i gdyby prywatny detektyw zamierzał podsłuchiwać śledzoną osobę, do której (a zwłaszcza do jej rzeczy, ubrań, i innych przedmiotów osobistych) mógł uzyskać łatwy dostęp za pośrednictwem małżonki tej osoby, to zapewne umieściłby stosowne urządzenie podsłuchowe nie tylko w jej samochodzie ale także w rzeczach osobistych.

Dlatego sąd odwoławczy nie ma żadnych wątpliwości co do tego, iż celem działania oskarżonych było śledzenie przemieszczania się męża oskarżonej (a konkretnie użytkowanego przezeń samochodu) i nic ponadto. Sąd odwoławczy miał natomiast wątpliwości, czy informacje o miejscu pobytu i przemieszczaniu się samochodu męża oskarżonej (a w istocie osoby jej męża, gdy znajdował się on w tym samochodzie) były informacjami, do których oskarżona nie była uprawniona. W tej kwestii poniższe rozważania sądu odwoławczego nie odnoszą się do argumentacji sądu 1-szej instancji, albowiem tenże nie pochylił się nad tym problemem, niejako apriorycznie przyjmując, że oskarżeni wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 267§3 kk. W ocenie sądu odwoławczego kwestia ta jest jednak wysoce problematyczna. Wszak informacje o miejscu pobytu jakiejś osoby i drodze jej przemieszczania mogą być i bardzo często są pozyskiwane przez prywatnych detektywów, którzy w tym celu śledzą takie osoby, jeżdżąc lub chodząc za nimi. Nie jest to przy tym „przywilej” tylko prywatnych detektywów, lecz także np. oskarżona mogłaby osobiście w ten sposób pozyskiwać informacje o przemieszczaniu się i miejscu pobytu męża i bynajmniej nie byłoby to karalne (aczkolwiek być może moralnie naganne). Wynika z tego, że dane o przemieszczaniu się i miejscu pobytu jakiejś osoby same w sobie nie mogą być uznane za dane poufne, nieprzeznaczone do wiadomości osób postronnych. Pojawia się w związku z tym

pytanie, czy te same informacje pozyskane za pomocą urządzeń elektronicznych stanowią już „informację do której nie jest uprawniona” osoba śledząca. Odpowiadając na to pytanie można by posłużyć się porównaniem z używaniem urządzenia podsłuchowego: podsłuchiwanie cudzych rozmów poprzez przyłożenie ucha do ściany nie jest karalne, ale zamontowanie urządzenia podsłuchowego już tak; analogia ta nie jest jednak do końca trafna, bowiem informacji uzyskanej za pomocą urządzenia podsłuchowego w istocie nie da się zdobyć w inny – legalny – sposób, zaś lokalizator GPS jedynie ułatwia zdobycie informacji o przemieszczaniu się osoby, ale ta sama informacja praktycznie zawsze może być uzyskana w legalny sposób poprzez osobiste śledzenie tej osoby.

Sądowi odwoławczemu znane jest orzeczenie Sądu Najwyższego, które stanowi, iż „bezprawne zainstalowanie w cudzym pojeździe urządzenia służącego do pozyskiwania informacji o trasie jazdy i tym samym miejscu przebywania danej osoby jest niedozwolone i stanowi czyn zabroniony, o którym mowa w art. 267§3 kk” (postanowienie SN z 27.11.2019 r. w sprawie VKK 505/18), ale uzasadnienie tegoż postanowienia wskazuje na to, że takie stanowisko dotyczy zupełnie innego stanu faktycznego – gdy założenie lokalizatora GPS przez sprawcę, służyło realizacji stalkingu wobec pokrzywdzonej. Można sobie wyobrazić także użycie takiej metody do zdobycia informacji, której śledzony nie chce zdradzać przed osobą śledzącą także w innych – ale nikczemnych – celach, np. ustalenia miejsca pozyskiwania taniego towaru przez przedstawicieli konkurencyjnej firmy. Wynikłoby z tego, że istotny jest (jak zawsze w przypadku przestępstw!) zamiar sprawcy znamionowany celem pozyskiwania takich informacji. W tym miejscu można zauważyć, że w każdym wypadku skryte śledzenie miejsca pobytu, czy też miejsca przemieszczania się innej osoby stanowi naruszenie prywatności tej osoby i mało kto pozostawałby obojętny wobec faktu śledzenia go w jakikolwiek sposób. Jednakże w tym wypadku osobą śledzącą była małżonka „pokrzywdzonego”, zaś śledzenie osób najbliższych: dzieci, czy właśnie małżonka, często podyktowane jest troską osoby śledzącej o ich los.

W tej konkretnej sprawie postępowanie oskarżonej zapewne nie było powodowane troską o los męża, ale chęcią zdobycia dowodów jego niewierności małżeńskiej. Śledzony mąż (czy np. dziecko sprawcy) w

istocie nie ma powodów, by sprzeciwiać się śledzeniu go, o ile nie ma przed śledzącym nic do ukrycia; tak też było w tym konkretnym przypadku, bowiem oskarżona śledziła męża by udowodnić mu zdradę, a tenże zamierzał swoją zdradę przed nią ukrywać. Gdyby jego postawa wobec żony była nienaganna, to nie miałby powodu by sprzeciwiać się śledzeniu go przez żonę (przed którą co do zasady nie powinien przecież mieć żadnych tajemnic!), nawet gdyby to śledzenie było podyktowane jej bezpodstawną zazdrością – w takim wypadku powinien nawet odczuwać satysfakcję, że śledzenie wykazie, iż podejrzenia żony są bezpodstawne. Te argumenty zrodziły poważne wątpliwości sądu odwoławczego, czy czyn oskarżonej wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 267§3 kk – tj. czy pozyskiwała ona przy pomocy urządzenia GPS „informacje do których nie była uprawniona”.

Jednakże nawet gdyby uznać, że taką informacją jest każda pozyskana za pomocą odpowiednich urządzeń, o których jest mowa w tym przepisie, informacja o osobie, której ta osoba nie chce ujawniać przed śledzącym (bez względu na intencje śledzącego), to znamię to można wykluczyć także z tego powodu, że oskarżona w istocie była upoważniona przez męża do lokalizacji miejsca jego pobytu za pomocą aplikacji telefonicznej. Wynika to nie tylko z zeznań Ł. Z., ale było wręcz podkreślane na rozprawie odwoławczej przez jego pełnomocnika, która wywodząc, iż oskarżeni zapewne chcieli podsłuchiwać rozmowy prowadzone w samochodzie przez „pokrzywdzonego”, bo gdyby chodziło im tylko o jego lokalizację, to mogli skorzystać z aplikacji telefonicznej, na co przecież „pokrzywdzony” wyraził zgodę wobec żony – lecz nie godził się na skryte podsłuchiwanie go. Ponieważ ewentualność podsłuchiwania Ł. Z. przez oskarżonych została wykluczona w świetle zebranego materiału dowodowego, z zeznań „pokrzywdzonego” i wywodów jego pełnomocnika jednoznacznie wynika, że nie sprzeciwiał się on pozyskiwaniu przez jego żonę informacji o miejscu jego pobytu i trasie jego przemieszczania się, w związku z czym te informacje nie mogą być uznane za „informacje, do których oskarżona nie była uprawniona”, a tylko pozyskiwanie takich informacji stanowi przestępstwo z art. 267§3 kk; podkreślić bowiem należy, że nie „skrytość” pozyskiwania informacji przez sprawcę, ale rodzaj pozyskiwanych informacji znamionuje to przestępstwo.

<p>Ponieważ zaś oskarżonemu R. przypisano udzielenie pomocy oskarżonej (aczkolwiek w formie współsprawstwa) do popełnienia tego przestępstwa, oczywistą konsekwencją uniewinnienia oskarżonej Z. jest także uniewinnienie oskarżonego R., który w ramach swojej legalnej działalności działał na zlecenie M. Z. i w granicach przysługujących jej uprawnień.</p> <p>.</p>	
Zwi ę z le o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach procesu sąd odwoławczy orzekł w myśl art. 632§2 kpk.

7. PODPIS